

тъ. Нѣма да живѣя два пѣти
я? Защо едни да иматъ
въ изобилие, а азъ да нѣмамъ?
Кривъ ли съмъ азъ, че баща
ми е билъ беденъ? Ако азъ
имахъ, щѣхъ ли да открад-
на? Отъ добро ли съмъ
открадналъ? Е, защо да
съмъ виновенъ?

Всички, съ изключение на
стареца Игнатъ, бѣха съгласни
съ Влайкина, но никой дума
не казваше. Тѣ го слушаха.

Павелъ намираше, че има
правота въ тия думи, но виж-
деше, че Влайкинъ мисли тъй,
както и той е мислилъ преди
влизането си въ затвора. Сега
той не харесваше тия мисли,
но нѣмаше сили да възрази.
И само слушаше.

Стареца Игнатъ разбираше
извора на тия мисли, но мъл-
чеше да види до кжде ще я
изкара Влайкинъ.